

Pregó de la festa del barri del Molí d'en Rovira.

Pregoner: Manel Beltran Pascual

Dijous 8 de Juliol 1999

Hola bona nit a tothom, quan em van dir per fer el pregó no en vaig dubtar gens, de seguit vaig dir que si, i la junta m'ho va proposar pel fet que almenys un cop a la vida no arribés tard al sopar.

Vaig nèixer aquí fa aprop de quaranta nou anys i vaig créixer aquí entre vaques i vedells, en aquest barri, el del Molí d'en Rovira, al carrer Melió i als pocs anys de casat vaig traslladar la granja al terme de la Llacuna. Però ara us parlaré del nom del barri, Molí. Perquè n'hi ha un de moli, moli d'aigua que encara es conserva. Un dels nostres antics anagrames de l'associació de veïns, si el recordeu, si veu bastant ben representat però us convido anar-lo a veure a la casa d'en Rovira, on diuen que accidentalment va nèixer Maria Ràfols, va ser un cinc de novembre de 1781, i que el seu pare era en aquells moments el moliner.

La Mare Ràfols va ser la fundadora de la congregació de santa Anna, la qual van dur a terme la construcció del convent, l'església, la residència d'avis, l'escola, que va funcionar abans de la guerra i durant la guerra l'hospital militar. Al iniciar-se les obres, al fer els fonaments, dos o tres paletes, un d'ells el meu avi, van trobar un sant crist amb algunes gotes de sang. Diuen que la trobada del sant crist i la sang era com un miracle, fet

que va servir per treure'n molt profit per realitzar les obres. Era un projecte molt ambiciós, modern i majestuós.

Després d'uns anys de treure'n un bon suc, la notícia del miracle va arribar a Roma i el Sant Pare després d'un temps els va negar el miracle i això va comportar que no es poguessin acabar les obres, van minvar molt les donacions i va esclatar la guerra i naturalment la decadència del comerç i l'agricultura.

Un barri mixte: agrícola, comercial, industrial i veïnal amb unes quantes cases de pagès escampades, a veure si us sonen? Cal Hostaler, Cal Joanet, Cal Bullingues, Cal Oriol, Santa Maria, Cal Savi, Cal Ton de la granja, Cal Selvet, Cal Guix, Cal Ventosa, Cal Pinyol, Cal Joan del sepulcre, Molí d'en Rovira, La Granja, Cal Catantigues, Cal Pau, Cal Gona, casa meva Cal Tiadoro i Cal Milio de Melió que d'aquí procedeix el nom del carrer.

La part comercial del barri estava composta per grans magatzems de vins, com els vins Montserrat, bodegues Bosch Güell anomenades també cal Cortina, que d'aquí prové el nom del carrer on anteriorment hi havia l'associació de veïns. Funcionaven també, magatzems més petits com Cal Rovireta i altres.

També hi havien les bodegues Torres i al costat bodegues Migueles, que havia sigut Pienso el Sol.

Us explicaré una anècdota del nostre barri, sabeu que també hi havia una de les empreses de fundició d'alumini més importants d'Espanya, A.G.M.A.

doncs bé, en el temps de la guerra, del 36 al 39, va estar qualificada com a fàbrica d'armament militar i per aquest motiu van bombardejar la zona, i com es pot demostrar, les Paves, com vulgarment els hi deien als avions de guerra, no eren de gaire presició. Les bombes van caure sobre les bodegues Migueles, reventant les tines de fusta fet que va provocar una rierada al carrer Lepanto, ara anomenat Miquel Torres, i entollant-se en el clots que les mateixes bombes van fer, això va servir als meus avis per omplir les dues o tres votes petites que tenien al celler. Era un vi de gran qualitat. El mateix bombardeig va arrencar una olivera de l'hort del Tòful, un amic del meus avis, que ens va regalar l'olivera. "No hi ha mal que per bé no vingui". De vi ja no en queda, l'olivera encara fa olives i els recòrds i les bromes de l'amic Tòful, un bon paleta que deia que la casa dels meus avis no estava gaire ben feta, però afirmava que no cauria mai! perquè estava feta a prova de bombes, i de moment la predicció s'ha complert.

La indústria al barri:

Començaré per la fàbrica de les fulles d'afeitar, Belter, Hijos de Rojelio Rojo, posava al capdemunt de la façana, me'n recordo com si fos ara del cops que ho havia llegit anant cap a l'escola. La de Vermut Aguila Rosa, la fàbrica de Blanc d'Espanya del Cosiner. També la primera fàbrica que van tenir els germans Miret, sabeu de què era? De bunyols. Després venia el magatzem de carros del Campamà, perquè els bocois o botes de vi les carregaven en uns carros espressos. Posaven dos bocois aliniats darrera el

carro un al costat de l'altre, tiraven el carro enderrera amb el maxo enganxat, baixaven les dues cadenes sota cada bocoï i amb un trinquet i una palanca aixecaven els bocoïis un pam i mig de terra i així quedaven fixats. Els animals ja savien les rutes de memòria, practicament anàven sols. També teniem la indústria de les tines, Cal Mirons on feien les tines de fusta de quatre o cinc metres d'alçada i un diàmetre de tres o quatre metres. El fart de gafatans que havia tret per ficar jas a les vaques. Tot això a quedat antiquat i substituït per l'acer inoxidable. Els tallers Auto Tractor, el taller més antic del barri. A la fàbrica de Contró, també hi havia anat a treure els restes de la destil.lació de la pell de taronja, per donar menjar a les vaques. A l'altre banda de carretera de Barcelona, la Zinzano, ja desapareguda, era una de les empreses més importants de la Vila que gastava molta aigüa i com que Vilafranca en aquell temps d'aigüa no en tenia gaire, van fer uns pous al camí de Melió, que dóna a la masia de Santa Maria, d'aquests terrenys i desapareguda masia, com he dit abans, en surt el nom del carrer Melió i per descomptat el nom del carrer comerç, després del relat suposo que no us en queda cap dubte que és un nom ben encertat, Carrer del Comerç. Però sense el ferrocarril no hagués existit el carrer com a tal. La majoria de comerços, bodegues i indústries feien servir el tren per transportar les mercaderies. El moll tot enduquinat, amb els pilans de la mateixa via del tren que aguantaven la cuberta i a sobre una lleugera planxa de ferro galvanitzada de ona petita on quedaven sota cubert les

mercaderies. Del que més me'n recordo són les saques de cacauets amb un reixat bastant gros, i que hi ficavem els dits per treure algun cacauet per compartir-los amb els companys i amb els fills del ferroviari, els germans Izquierdo. Cada dia havíem de travessar les quatre o cinc vies de tren per anar a l'escola. Si no hi havia cap tren passavem fàcilment, però si hi havia algun tren de carga o de passangers més d'una vegada ens enfilavem damunt del tren per no haver de donar la volta. Els ferroviaris ja ens coneixien i no ens deien res.

Recordo el magatzem del Codorniu, on hi premsaven els raïms que portaven els camions amb coves immensos fets de canya i vímet. Ens quedavem badant com descarregaven fins que ens donaven un raïm, bo i dolç, i contents que marxàvem!

El veïnat va anar creixent fent el conjunt de casetes de la carretera de Vilanova. Més tard alguns blocs de pisos al carrer Bisbe Estalella i va desaparèixer la fàbrica d'alumini. Aquests canvis van donar un caire nou al barri, i com que ja n'erem uns quants més, es va consolidar l'associació de veïns, que la recordo al carrer Cortina on celebravem les festes de Nadal i les del barri. També hi ensejavem caramelles, i anavem a jugar el dissabte a la tarda hi fèiem reunions...i com que ser el que costa tirar endavant l'associació, us dono ànims i endavant. Gràcies a tothom i VISCA LA FESTA DEL BARRI MOLÍ D'EN ROVIRA!!!